

"altijd wel iets"

Chaos dreunt op het station
Ziel onder arm langs dit perron
Waar slechts de zwoelte van mijn lijf
Een hevig kloppen in de keel
Maakt dat ik deze woorden schrijf
Genot en angstvloek met je deel

De wereld valt me rauw vandaag
Altijd wel iets; dit Brabants land
Mijn heimwee klampt me klagend aan
Reist als een brulaap met me mee
Bestaan schudt mij ruw door elkaar
Wat is de weg, die ik moet gaan..

Behalve: overleven?!